

Dissabte XXXIV durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 21,34-36): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Vosaltres estigueu alerta: que l'excés de menjar o l'embriaguesa o les preocupacions de la vida no afeixuguin el vostre cor, perquè de cop i volta, com un llaç, us trobaríeu a sobre aquell dia, que caurà sobre tots els habitants de la terra. Vetlleu, doncs, i pregueu en tot moment perquè us pugueu escapar de tot això que ha de succeir i us pugueu presentar sense temor davant el Fill de l'home».

«Vetlleu i pregueu en tot moment»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, el darrer dia del temps ordinari, Jesús ens adverteix amb tota claredat sobre la sort del nostre pas per aquesta vida. Si ens entossudim, obstinadament, en viure absorbits per la immediatesa dels afanys de la vida, arribarà el darrer dia de la nostra existència terrenal tan sobtadament que la mateixa ceguesa de la nostra golafreria ens impedirà de reconèixer el mateix Déu, que vindrà (perquè aquí estem de passada, ho sabies?) per tal d'emportar-nos envers la intimitat del seu Amor infinit. Serà quelcom així com el que li passa a un nen malcriat: tan entretingut es troba amb les “seves” joguines, que a la fi oblida la tendresa dels seus pares i la companyonia dels seus amics. Quan se n'adona, plora desconsolat per la seva inesperada solitud.

L'antídot que ens ofereix Jesús és igualment clar: «Vetlleu, doncs, i pregueu en tot moment» (Lc 21,36). Vetllar i pregar... El mateix advertiment que donà als seus Apòstols la nit en què fou traït. L'oració té un component admirable de profecia, molts cops oblidat en la predicació, és a dir, de passar del mer “veure” al “mirar” la quotidianitat en la seva més profunda realitat. Tal com escriví Evagri Pòntic, «la vista és el millor de tots els sentits; la pregària és la més divina de totes les virtuts». Els clàssics de l'espiritualitat l'anomenen “visió sobrenatural”, mirar amb els ulls de Déu. O el que és el mateix, conèixer la Veritat: de Déu, del món, d'un mateix. Els profetes foren, no solament els qui “predeien allò que estava per arribar”, sinó també els qui sabien interpretar el present en la seva justa mesura, abast i densitat.

Resultat: saberem reconduir la història, amb l'ajut de Déu.

Tantes vegades ens lamentem de la situació del món. —Fins a on anirem a parar?, diem. Avui, és el darrer jorn del temps ordinari, és dia també de resolucions definitives. Potser que ja és l'hora que algú més estigui prompte a aixecar-se de la seva embriaguesa del present i es posi mans a l'obra d'un millor futur. —Vols ser tu? Doncs, ànim!, i que Déu et beneeixi.